

ע"פ 5251/17 - נפתלי אלמקייס, אהרון אלמקייס נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 5251/17

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המערערים: 1. נפתלי אלמקייס
2. אהרון אלמקייס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים מיום
25.6.2017 בת"פ 60989-03-17 שניתנה על ידי כבוד
השופט י' מינטקביץ
תגובת המשיבה מיום 2.7.2017

בשם המערער 1: עו"ד דניאלי דותן

בשם המערער 2: עו"ד שאול עזרא

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

פסק-דין

לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט י' מינטקביץ) מיום 25.6.2017 שלא לפסול
עצמו מלדון בת.פ. 60989-03-17.

עמוד 1

1. ביום 28.3.2017 הוגש נגד המערערים ואחיהם כתב אישום המייחס להם עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, אימים, תקיפת שוטר ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות. התיק נקבע לדיון בפני אותו המותב אשר דן ביום 22.3.2017 בבקשה להארכת מעצרם של המערערים. לכן, הגישו המערערים בקשה לפסילת המותב. המערערים טענו שהמותב נחשף במהלך הדיון בהארכת מעצרם לחומרי חקירה רבים ובנוסף לכך העיר הערות נחרצות ביחס לאשמתם של המערערים. מנגד, המשיבה טענה שלא מתקיימת עילת פסלות כיוון שהמותב אינו זוכר את הדיון בהארכת המעצר. ביום 25.6.2017 דחה בית המשפט את בקשת הפסלות. בהחלטתו, ציין המותב שהוא אינו זוכר את הדיון בהארכת המעצר, מלבד העובדה שהמערערים הובאו בשעה מאוחרת ולכן המשטרה חויבה בהוצאות. בנוסף, נקבע שסביר להניח שמכיוון שהייתה זו הבקשה הראשונה להארכת מעצרם של המערערים, לא נאסף בשלב זה מרבית חומר החקירה בתיק. כשיקול משני, ציין המותב שנוכח זאת שהמערערים עצורים עד תום ההליכים, יש מקום שהדיון יתקיים בפניו בשל לוחות הזמנים הקצרים שיש לקבוע בתיק ובהתאם לתוכנית העבודה של בית המשפט.

על החלטת בית המשפט לדחות את בקשת הפסלות הוגש הערעור שלפניי.

2. המערערים טענו שאין זה נכון שמרבית חומרי החקירה נאספו לאחר הדיון הראשון בהארכת המעצר, ושכבר בדיון זה המותב נחשף לעדויות המתלונן ועדי הראיה, סרטונים שצולמו בתחנת המשטרה, רישום פלילי ועוד. כמו כן, נטען שבהחלטת המעצר המותב קבע קביעות ברורות ביחס לעוצמת החשד כנגד המערערים וביחס להתנהגותם, ואף הביע את התרשמותו בנוגע למהימנותם. עוד טענו המערערים שגם אם המותב אינו זוכר את הארכת המעצר לפרטיה, מדובר במקרה חריג שסביר שהותיר רושם, כיוון שהדיון התקיים בשעת ערב ונפסקו פיצויים. מעבר לכך, נטען שמראית פני הצדק מחייבת את פסילת המותב. זאת, במיוחד מכיוון שהאישומים בתיק הם בעבירות כלפי עובדי ציבור. לבסוף, נטען שתכנית העבודה של בית המשפט היא איננה שיקול שיש להביאו בחשבון.

3. מנגד, המשיבה טענה שיש לדחות את הערעור דנן. נטען שמכיוון שחלפו שלושה חודשים מיום הדיון בהארכת המעצר ושהמותב אינו זוכר את פרטי הדיון, אין בענייננו חשש ממשי למשוא פנים מצידו של המותב. בנוסף לכך טענה המשיבה שבמסגרת הארכת המעצר נדרש המותב לבחון האם היה חשד סביר בלבד והחלטתו בעניין הייתה תחומה לצורך זה ולא הצביעה על נעילת דעתו.

דיון והכרעה

4. דין הערעור להידחות. על פי ההלכה, מצב שבו מותב שדן בהארכת מעצר דן גם באישום לגופו הוא לא רצוי. אולם, אין מניעה משפטית מוחלטת לכך ולכן יש לבחון האם בנסיבות העניין "קיים חשש ממשי למשוא פנים בניהול ההליך המשפטי מצד השופט היושב בדיון" (ראו: ע"פ 4481/17 אמארה נ' מדינת ישראל (20.6.2017); סעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984). לנוכח הנסיבות, לא מצאתי כי מתעורר בהליך דנן חשש שכזה. בכל הנוגע לחומרי החקירה שאליהם נחשף המותב בדיון בהארכת המעצר, יש לציין שחשיפה לראיות בדבר עברו הפלילי של נאשם אינה פוסלת אותו, כשלעצמה, מלדון בתיק בעניינו (ע"פ 5133/02 עכאווי נ' מדינת ישראל (3.7.2002)). הוא הדיון בנוגע לראיות בלתי קבילות, שבנוגע אליהן ההנחה היא ששופט מקצועי יוכל להפריד בין ראיה קבילה לראיה שאינה קבילה, ולכן "אין בעצם קבלת מידע לא קביל כדי לפסול השופט" (ע"פ 10328/03 כהן נ' מדינת ישראל (17.12.2003)). במקרה דנן המותב ציין שהוא אינו זוכר כלל את הדיון בהארכת המעצר ואת החומרים אליהם נחשף. על כן, ובהיעדר טענה קונקרטיה אחרת לקיומה של עילת פסלות, אין בדברים כדי להקים חשש ממשי למשוא

פנים מצידו של המותב. גם קריאת החלטתו של המותב בעניין הארכת מעצרו של המערערים לא מעלה שלמותב הייתה דעה נחרצת ונעולה כנגדם. ההחלטה אמנם מביעה עמדה בנוגע לחשד לביצוע העבירה, אך האמירות בה תואמות את ההכרעה שהונחה לפתחו של המותב, לא חורגות באופן משמעותי משנדרש לצורך אותו עניין ואין בהן כדי להעיד על כך שדעתו של המותב ננעלה כנגד המערערים (ראו: ע"פ 7822/14 אלטמן נ' מדינת ישראל (24.11.2014)). לבסוף, טענת המערערים שיש לפסול את המותב מטעמים של מראית פני הצדק אינה יכולה להתקבל גם היא. על פי ההלכה, מראית פני הצדק עשויה להצדיק את פסילתו של מותב רק במקרים חריגים ביותר (ע"פ 2194/17 חיפה כימיקלים בע"מ נ' עיריית חיפה (15.3.2017)). נסיבות המקרה דנן מלמדות שהוא אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו.

סוף דבר, הערעור נדחה.

ניתנה היום, ט' בתמוז התשע"ז (3.7.2017).

ה נ ש י א ה